

CLOSE UP

Som bekendt har den komité, der tager sig af at udpege danske film til de internationale festivaler, fundet ud af, at *Annelise Hovmands* „Sektet“ skal repræsentere dansk film i konkurrencen om næste års *Oscar* for bedste udenlandske film. Det ville ikke være uinteressant at få en redegørelse for begrundelsen af dette valg. „Sektet“ fra 1963 er ikke blot en meget dårlig film, men selv kritikerne kunne enes om, at den var dårlig. Vi husker, at kun *Bris* fra *BT* kunne lide den. Og siden er dog kommet både „*Tine*“ og „*To*“, der nok ikke er ophidsende og uden store chancer i en international sammenhæng, men som dog ikke er direkte dilettantiske. Hertil kommer, at uanset om *Poul Bach* har skrevet sit manuskript før „*Weekend*“, må „*Sektet*“ i udlandet tage sig ud som en tarvelig efterligning. Tror man, at *Ingrid Thulin* kan hente præmien hjem i en elendig rolle, som hun tilsyneladende helt havde opgivet at få mening i. Valget af „*Sektet*“ forekommer talentløst, og man må håbe, at de mennesker, der nu skal til at administrere de penge fra den nye filmfond, som skal bruges til reklame for dansk film i udlandet, må vise sig i besiddelse af lidt bedre film-smag og betydlig mere realitetssans.

I.M.

★

Den 12. november døde forfatteren og filmhistorikeren *Arnold Hending*, 62 år gammel. Hending var én af de få flittige danske filmskribenter, og om sin store kærlighed, den

danske stumfilm, har han skrevet en lang række bøger, der ikke kunne kaldes kritiske eller meget eksakt videnskabelige, og som derfor ofte blev betragtet med en vis overbærenhed. I modsætning til det meste af, hvad der herhjemme skrives om film, var de imidlertid skrevet på en grænseløs kærlighed til emnet, og under den causerende, anekdotiske og gammeldags lyriske stil ligger der dog et stort stof. Hending var ikke og ville ikke være den analytiske kritiker. Han var indsamleren, og i hans hjerne kiste rummedes et utroligt personalhistorisk materiale, som kombineret med oplysningerne fra hans store samling af billeder og programmer gjorde, at man sjældent gik forkert i byen, når man konsulterede Hending om dansk stumfilm. Han var tilmed et festligt og glad menneske, en københavner, der blev skidt tilpas, når han kom vest for Damhussøen. På museet vil vi savne hans besøg, når han veloplagt kogende identificerede billeder og fortalte anekdoter om smukke *Alma* og flotte *Ebba*, og det er vemodigt, at man ikke mere skal forene sig i bøn med ham over en frokost i én af de kælderbeværtninger, han elskede. Størstedelen af Hending's værdifulde samling er efterhånden endt på museet, men Hending's hukommelse har vi nu ikke mere ved hånden. Fremtidige danske filmforskere vil nok finde, at Hending har gjort meget for at redde oplysninger af værdi. Men der var stadig så meget, man lige skulle have spurgt Hending om, og den danske filmforskning får det vanskeligere efter, at han er gået bort.

I.M.

Vi har modtaget:

I sin indledning til *Joseph Loseys* „*The Gypsy and the Gentleman*“ fandt *Poul Malmkjær*, at den brune grundfarve, der går igen i de fleste af filmens uendørs-scener, er „inspireret af Gainsborough snarere end af Rowlandson, som det er hævdet. Gainsborough passer også bedre til tiden.“

At filmens farver skulle være inspireret af Rowlandson, blev „hævdet“ af mig i artiklen „Engelsk film på vrangen“ i „*Kosmorama 66*“, og jeg støttede mig til en udtalelse af Losey i „*Cahiers du Cinéma*“'s særnummer om ham fra september 1960. Losey kommentar til sin fængslende film fortjener at gengives i sin helhed:

„Jeg søger altid en visuel stil i mine film, og en af grundene til, at jeg gik i gang med „*Gypsy*“ (hvis manuskript jeg ikke brød mig særlig om) var, at jeg regnede med at have mulighederne for at lave stiløvelse. Og jeg tror for øvrigt, at det er lykkedes at gengive den præcise farve og komposition i *Thomas Rowland-*

sons farveraderinger, hvis vitalitet belyser denne særlige periode i Englands historie så ypperligt. *Jack Hildyard*, *Richard Macdonald* og *Ralph Brinton* delte denne idé, og vi har gengivet denne visuelle stil. Desværre er filmens stil, som De ved, bl. a. blevet ødelagt af en sentimental, langsom, tung og karakterløs underlægningsmusik, som jeg kæmpede stærkt mod. Og filmen blev yderligere destrueret ved, at producerne satte sig kraftigt imod min klipning. Men hvis De kan se filmen uden lyd, tror jeg, De vil indrømme, at dens visuelle stil er temmelig bemærkelsesværdig.“

Morten Priil.

Undskyld, måske tager jeg fejl. Vitalitet var der jo også i Gainsboroughs eller Constables landskaber, og da Rowlandson i første række er satiriker så . . . Navne er altid herligt citatstof, men det er lige så morsomt for læseren at prøve at efterforske deres reelle værdi i citatet. Måske kunne også Losey tage fejl – næppe i dette tilfælde – men bare engang. Jeg har efter „*Kosmorama 66*“ fået genopfrisket engelsk malerkunst under *George III*. Tak Pim, tak Losey.

P.M.